

Ἄναμένοντας τὸν Παράκλητο

Metr. Anthony Bloom

Βρισκόμαστε στὴν περίοδο ἀνάμεσα στὴ γιορτὴ τῆς Ἀνάληψης τοῦ Κυρίου καὶ τῆ γιορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδας κι ἔτσι θὰ ἤθελα νὰ πῶ κάτι σχετικὸ καὶ μὲ τὶς δύο.

Ὁ προφῆτης Ἡσαΐας λέει στὸ 53ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του (Ἠσ. 53.4) ὅτι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας πληγώθηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες

μας, ὅτι ἐπωμίστηκε τὶς ἀδυναμίες μας, ὅτι οἱ μώλωπές Του μᾶς ἔχουν θεραπεύσει. Ὄταν σκεφτόμαστε τὸν ἀναστημένο Χριστὸ νὰ ἐμφανίζεται στοὺς μαθητές Του καὶ νὰ τοὺς δίνει νὰ ἀγγίξουν τὰ χέρια Του, νὰ προσκαλεῖ τὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ νὰ ἐξετάσει τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ βάθος τῶν πληγῶν πάνω στὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὴν πλευρά Του, τείνουμε νὰ ξεχάσουμε ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ κατὰ τὴν Ἀνάληψή Του ἔφερε στὴ σάρκα Του τὶς πληγές ποὺ Τοῦ προκάλεσαν οἱ ἁμαρτίες μας – ὅτι μὲ τρόπο ἀκατάληπτο ὁ Χριστός, ὄχι μόνο ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση ἀλλὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάληψη καὶ τὴν ἔνδοξη ἐνθρόνισή Του στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα φέρει στὴν ἀνθρώπινη σάρκα Του τὰ τραύματα ποὺ Τοῦ κατάφερε ἡ ἀνθρώπινη ἁμαρτία.

Ἐξακολουθεῖ νὰ μεταφέρει τὴν ἀνθρώπινη ἀσθένειά μας στοὺς ὠμους Του καὶ τόσο ἡ Ἀνάσταση ὅσο καὶ οἱ φρικώδεις μέρες τοῦ Πάθους εἶναι τώρα, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, τυλιγμένες, ἀποθεμένες μέσα στὸ μυστήριο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τῆς Ἁγίας, Ἀκατάληπτης, Μεγάλης Τριάδας. Ὅλες οἱ ὀδύνες τοῦ κόσμου, ὅλη ἡ ἁμαρτία, οἱ θλίψεις, ἡ φρίκη του, βάρυναν τὸ Χριστὸ κι Ἐκεῖνος δὲν τὶς πέταξε οὔτε μὲ τὴν Ἀνάσταση, οὔτε μὲ τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψή Του. Ὁ Χριστὸς παραμένει «τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον πρὸ καταβολῆς κόσμου ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας».

Ὄταν τὴ μέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τὴ μέρα ποὺ γιορτάζουμε ὡς τὴ μέρα τῆς Ἁγίας Τριάδας, στέλνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Του στοὺς μαθητές Του, τοὺς Ἀποστόλους Του, τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν ἀναγέννηση τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, Τὸ στέλνει μὲ τρόπο διττό. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ εἴμαστε τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ζωντανό, παλλόμενο, μαρτυρικό, λαβωμένο στοὺς αἰῶνες, τὸ «*βαστάζον τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ*», κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Γαλ.17) τὸ «*ἀνταναπληροῦν τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ*» (Κολ. 1.24). ἀπὸ αἰῶνα σὲ αἰῶνα ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ «*κλώμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν*», τὸ «*μελιζόμενον ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας*». Κι ἐπειδὴ εἴμαστε τὸ Σῶμα αὐτό, ὅσο ἀνάξιοι κι ἂν εἴμαστε, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἀνήκουμε στὸ Χριστό, ἐπειδὴ εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία, μετέχουμε στὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τὴν

ἄλλη μεριά τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται σ' ἐμᾶς διότι εἴμαστε ἀδύνατοι, ἁμαρτωλοί, καὶ γι' αὐτὸ μόνο ἡ θεϊκὴ ἰσχὺς μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει.

Ὅφείλουμε νὰ προετοιμαστοῦμε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ γιὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Θὰ ἔλθουμε βέβαια μὲ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, ἅς ἔλθουμε ὅμως ἐντελῶς ἀνοικτοί, μὲ ὅλο τὸν ἔνθεο πόθο μας, πεινασμένοι καὶ διψασμένοι γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου ποὺ θὰ δώσει ζωὴ στὶς ψυχές μας, ποὺ θ' ἀλλάξει τὴ ζωὴ μας, ποὺ θὰ γεμίσει τὸ χάσμα τὸ ὁποῖο χωρίζει μέσα μας τὸ θεοειδὲς ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἀκόμα ἀνήκει στὴ φθορά, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο.

Ἄς περάσουμε αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα συγκεντρωμένα, ἅς τὴν περάσουμε μέσα στὴν ἀναμονὴ καὶ τὴν προσευχὴ ὥστε ὅταν θὰ ψάλλουμε μαζὶ τὴν ἐπίκληση πρὸς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα «ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν», αὐτὰ νὰ μὴν εἶναι λόγια ποὺ θὰ ποῦμε ἀπὸ συνήθεια ἀλλὰ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ πόθου μας γιὰ τὸ θεό, τῆς ἀγάπης μας, τὸ ἀνοιγμὰ μας μπροστὰ Του, παρόμοιο μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς ψυχῆς στὴν ἀγάπη καὶ τὴ χαρά.

Θὰ μπορέσουμε τότε, παρ' ὅλη τὴν ἀσθένεια καὶ ἁμαρτωλότητά μας, νὰ δεχτοῦμε γιὰ μίαν ἀκόμη φορά, μὲ καινούριο τρόπο, ἕνα νέο μέτρο τῆς χάρης ἐκείνης ποὺ μᾶς κάνει πιὸ κοντινοὺς καὶ πιὸ ἀγαπητοὺς στὸ θεό, τὸ θεὸ Ἐκεῖνο ὁ ὁποῖος μπῆκε στὴ δόξα μὲ τὴ σάρκα ποὺ φέρει ἀγιάτρευτα τὰ τραύματα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μας, ἀγιάτρευτα ἐφ' ὅσον ἡ ἁμαρτία ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει.

Πόσο θαυμαστὸς εἶναι ὁ θεός μας! Μὲ πόση εὐγνωμοσύνη δὲν πρέπει νὰ Τὸν σκεφτόμαστε! Μᾶς ἀγαπᾷ παρ' ὅλη τὴν ἀπιστία μας, τὴν ἄσχημη ζωὴ μας· πάντα πιστεύει, πάντα δύναται, πάντα ἐλπίζει· μὲ τὴ δύναμή Του μπορεῖ νὰ μᾶς χαρίσει τὰ πάντα, φτάνει ἐμεῖς νὰ Τοῦ δώσουμε τὸ δικαίωμα, τὴν ἐξουσία, τὴν εὐκαιρία νὰ δράσει ἐλεύθερα. Ἄς προετοιμαστοῦμε εὐλαβικὰ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' ἐμᾶς.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον: Ἡμέρα Κυρίου, Ἐκδόσεις Ἀκρίτας